Уранці, вдень, надвечір, серед ночі
Він зачарованих шукає брам
І викликає духів, що життям
Рослини й скелі повнять, і охочі
Вони служить йому. Скарби урочі
Відслонює земля його очам,
Красу й добро показуючи там,
Куди Науки не сягають очі.

А іноді, низьке житло своє
Покинувши, душа його з тісно́ти
Зринає загодя в свої висоти
І на таємну бесіду стає,
І сяйво неба вічного потому
Дарується чолу його земному.